

Απόφαση 728 / 2024 (Ζ, ΠΟΙΝΙΚΕΣ)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Ζ' ΠΟΙΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Γεώργιο Χριστοδούλου, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Μαρία Βάρκα, Αλεξάνδρα Αποστολάκη, Ελευθέριο Σισμανίδη και Αικατερίνη Χονδρορίζου - Εισηγήτρια, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 24 Ιανουαρίου 2024, με την παρουσία του Αντεισαγγελέως του Αρείου Πάγου Ιωάννη Αγγελή (γιατί κωλύεται ο Εισαγγελέας) και της Γραμματέως Ε. Κ., για να δικάσει την αίτηση της αναιρεσεύουσας - κατηγορουμένης Α. Ρ. του Ι., κατοίκου ..., η οποία εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο της Κωνσταντίνα Χόρτη, για αναίρεση της υπ' αριθμ. 103/2022 απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Αιγαίου.

Το Τριμελές Εφετείο Αιγαίου με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή, και η αναιρεσεύουσα - κατηγορούμενη ζητεί την αναίρεση αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στην από 16 Οκτωβρίου 2023 αίτησή της αναίρεσεως η οποία έλαβε αριθμό 7642/2023 και καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό ...

Αφού άκουσε Τον Αντεισαγγελέα, που πρότεινε να απορριφθεί και να επιβληθούν τα έξοδα στην αναιρεσεύουσα και την πληρεξούσια δικηγόρο της αναιρεσεύουσας που ζήτησε όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η κρινόμενη από 16-10-2023 με αριθμό 303/2023 αίτηση της Α. Ρ. του Ι., κατοίκου ... (οδός ...), για αναίρεση της με αριθμ. 103/14-12-2022 εν μέρει καταδικαστικής σε βάρος του απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Πλημ/των Αιγαίου που δίκασε ως δευτεροβάθμιο δικαστήριο, με την οποία κηρύχθηκε αθώα για το αδίκημα ψευδούς καταμηνύσεως και ένοχη για το έγκλημα της παραβίασης δικαστικής απόφασης ρύθμισης επικοινωνίας με ανήλικο (άρθρ.169 Α παρ.1 ν.ΠΚ. πρώην 232 Α παρ.1 π.Π.Κ.) και μετά την αναγνώριση της ελαφρυντικής περιστάσης του άρθρου 84 παρ.2 εδα' του Π.Κ., της επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης τεσσάρων (4) μηνών, ανασταλείσα επί τριετία, έχει ασκηθεί νομοτύπως και εμπροθέσμως (άρθρα 462 παρ.1 στοιχ.β', 464, 466 παρ. 1, 473 παρ. 2 και 3 και 474 παρ. 2Α του ΚΠΔ) από την ίδια την αναιρεσεύουσα κατηγορούμενη με δήλωσή της, που επιδόθηκε στον Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου στις 16-10-2023 (με αριθ. γενικού πρωτ. της Εισαγγελίας του Αρείου Πάγου 7642/16-10-2023), εντός της προβλεπόμενης εικοσαήμερης προθεσμίας του άρθρου 473 παρ.2 και 3 Κ.Πολ.Δ., δεδομένου ότι η ως άνω απόφαση καταχωρίστηκε καθαρογραμμένη, στις 26-9-2023, στο κατ' άρθρο 473 παρ. 3 του ΚΠΔ ειδικό βιβλίο, από

πρόσωπο που είχε το σχετικό έννομο συμφέρον, κατά απόφασης υποκείμενης στο συγκεκριμένο ένδικο μέσο (άρθρα 504 παρ.1 και 505 παρ.1 στοιχ.α' ΚΠΔ) και περιλαμβάνει ορισμένους λόγους αναίρεσης από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' και Ε' του Κ.Π.Δ (της έλλειψης ειδικής και εμπεριστατωμένης αιτιολογίας και της εσφαλμένης ερμηνείας και εφαρμογής ουσιαστικής ποινικής διάταξης με την εκ πλαγίου παραβίασή της). Επομένως, η αίτηση αυτή είναι παραδεκτή και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς τη βασιμότητα των λόγων της.

Κατά την διάταξη του άρθρου 232 Α παρ. 1 του προϊσχύσαντος μέχρι τις 30-6-2019 Ποινικού Κώδικα, με βάση την οποία διώχθηκε η κατηγορούμενη, "Όποιος με πρόθεση δεν συμμορφώθηκε σε προσωρινή διαταγή δικαστή ή δικαστηρίου ή σε διάταξη δικαστικής αποφάσεως, με την οποία υποχρεώθηκε σε παράλειψη ή σε ανοχή ή σε πράξη που δεν μπορεί να γίνει από τρίτο πρόσωπο και η επιχείρησή της εξαρτάται αποκλειστικά από τη βούλησή του, ή σε διάταξη εισαγγελέα σχετική με την προσωρινή ρύθμιση της νομής μεταξύ ιδιώτη και Δημοσίου ή Ο.Τ.Α. ή άλλου Ν.Π.Δ.Δ., τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον έξι (6) μηνών, αν η πράξη δεν τιμωρείται βαρύτερα με άλλη διάταξη". Η εν λόγω διάταξη, μετά την ισχύ του νέου Ποινικού Κώδικα από 1-7-2019, μεταφέρθηκε εν μέρει από το κεφάλαιο των εγκλημάτων σχετικά με την απονομή της δικαιοσύνης, στο κεφάλαιο των εγκλημάτων σχετικά με τις προσβολές κατά της πολιτειακής εξουσίας και συγκεκριμένα, αριθμήθηκε ως άρθρο 169Α του νέου Ποινικού Κώδικα, με τίτλο "Παραβίαση δικαστικών αποφάσεων". Σύμφωνα δε με την παράγραφο 1 του νέου αυτού άρθρου, "Όποιος δεν συμμορφώθηκε σε προσωρινή διαταγή ή διάταξη δικαστικής ή εισαγγελικής απόφασης σχετική με τη ρύθμιση της νομής ή της κατοχής, την άσκηση της γονικής μέριμνας, την επικοινωνία με το τέκνο και τη ρύθμιση της χρήσης της οικογενειακής στέγης και της κατανομής των κινητών μεταξύ συζύγων, τιμωρείται με φυλάκιση έως ένα έτος ή χρηματική ποινή". Ακολούθως μετά την τροποποίησή της με το άρθρο 3 του Ν. 4637/18-11-2019 τιμωρείται "με φυλάκιση έως τρία έτη ή χρηματική ποινή". Ήδη δε, η ως άνω διάταξη, μετά την τροποποίησή της με το άρθρο 34 του Ν. 4855/12-11-2021, διαμορφώνεται ως εξής: Άρθρο 169 Α με τίτλο "Παραβίαση δικαστικών αποφάσεων και συμφωνιών που επικυρώθηκαν από συμβολαιογράφο", "1. Όποιος δεν συμμορφώθηκε σε προσωρινή διαταγή ή διάταξη δικαστικής απόφασης πολιτικού δικαστηρίου ή σε εισαγγελική διάταξη, που αφορούν τη ρύθμιση της νομής ή της κατοχής, την άσκηση της γονικής μέριμνας, την επικοινωνία με το τέκνο και τη ρύθμιση της χρήσης της οικογενειακής στέγης και της κατανομής των κινητών μεταξύ συζύγων ή την απαγόρευση προσέγγισης και επικοινωνίας μεταξύ προσώπων, τιμωρείται με φυλάκιση έως τρία έτη ή χρηματική ποινή...". Από την αντιπαραβολή της παλαιάς και νέας διατάξεως του ανωτέρω άρθρου, σαφώς προκύπτει, ότι η τελευταία είναι ευμενέστερη για τον κατηγορούμενο, αφού απαλείφθηκε από αυτήν η περίπτωση της εκ προθέσεως μη

συμμόρφωσης σε προσωρινή διαταγή δικαστή ή δικαστηρίου ή σε διάταξη δικαστικής απόφασεως, με την οποία υποχρεώθηκε (ο κατηγορούμενος) σε παράλειψη ή σε ανοχή ή σε πράξη που δεν μπορεί να γίνει από τρίτο πρόσωπο και η επιχείρηση της εξαρτάται αποκλειστικά από τη βούλησή του, η οποία (πράξη) δεν είναι πλέον αξιόποινη, ενόψει του ότι ήδη τιμωρείται μόνο όποιος δεν συμμορφώνεται σε προσωρινή διαταγή ή διάταξη δικαστικής ή εισαγγελικής απόφασεως σχετικής με τη ρύθμιση της νομής ή της κατοχής, την άσκηση της γονικής μέριμνας, την επικοινωνία με το τέκνο και τη ρύθμιση της χρήσης της οικογενειακής στέγης και της κατανομής των κινητών μεταξύ συζύγων (Α.Π.27/2023, Α.Π. Α.Π.1078/2022, Α.Π.779/2022, Α.Π. 588/2020, Α.Π. 173/2020). Από την ανωτέρω, εν προκειμένω εφαρμοσθείσα, κατ' άρθρο 2 ΠΚ, ως επιεικέστερη εκείνης του άρθρου 232Α παρ. 1 του προϊσχύσαντος ΠΚ, διάταξη του άρθρου 169Α παρ.1 ΠΚ προκύπτει, ότι για την πλήρωση της ποινικής υπόστασης του προβλεπόμενου από αυτήν εγκλήματος απαιτείται, αντικειμενικά μεν, μεταξύ άλλων, η μη συμμόρφωση του δράστη σε διάταξη δικαστικής απόφασης, με την οποία αυτός υποχρεώθηκε σε πράξη και υποκειμενικά δόλος, που συνίσταται στη γνώση και στη θέληση παραβίασης της διάταξης της απόφασης. Ειδικότερα, η δικαστική απόφαση, που ρυθμίζει το δικαίωμα επικοινωνίας του γονέως με το ανήλικο τέκνο, είναι μεν διαπλαστική και όχι καταψηφιστική, πλην όμως, για την πλήρωση της αντικειμενικής και της υποκειμενικής υπόστασης του εγκλήματος τούτου δεν απαιτείται η παραβιαζόμενη αυτή απόφαση να διαλαμβάνει εξαναγκαστικά μέτρα (άρθρα 946, 947 ΚΠολΔ) ή να έχει επισπευσθεί αναγκαστική εκτέλεση της κατά τον ΚΠολΔ, ούτε απαιτείται τυπική επίδοση της απόφασης, αλλά αρκεί ο υπόχρεος προς συμμόρφωση να έλαβε με οποιονδήποτε τρόπο γνώση αυτής (Α.Π.27/2023, Α.Π. 779/2022, Α.Π. 897/2019).

Περαιτέρω, η καταδικαστική απόφαση έχει την απαιτούμενη από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, η έλλειψη της οποίας ιδρύει λόγο αναιρέσεώς της από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' ΚΠΔ, όταν αναφέρονται σ'αυτή, με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις, ή λογικά κενά, τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την αποδεικτική διαδικασία, στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του δικαστηρίου για τη συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων του εγκλήματος, οι αποδείξεις που τα θεμελιώνουν και οι νομικές σκέψεις υπαγωγής των περιστατικών αυτών στην ουσιαστική ποινική διάταξη που εφαρμόσθηκε. Για την ύπαρξη τέτοιας αιτιολογίας είναι παραδεκτή η αλληλοσυμπλήρωση του αιτιολογικού με το διατακτικό, που αποτελούν ενιαίο σύνολο, ενώ σε σχέση με τα αποδεικτικά μέσα, που λήφθηκαν υπόψη από το δικαστήριο, προκειμένου να μορφώσει την καταδικαστική του κρίση, όπως επιβάλλουν οι διατάξεις των άρθρων 177 παρ. 1 και 178 ΚΠΔ, για την πληρότητα της αιτιολογίας αρκεί ο κατ' είδος προσδιορισμός τους (μάρτυρες, έγγραφα κλπ) χωρίς να απαιτείται ειδικότερη αναφορά ή αναλυτική παράθεσή τους και μνεία του τι ακριβώς

προέκυψε από το καθένα χωριστά, πρέπει όμως, να προκύπτει με βεβαιότητα ότι το δικαστήριο τα έλαβε υπόψη και τα συνεκτίμησε όλα και όχι μόνο ορισμένα από αυτά κατ' επιλογή. Δεν είναι απαραίτητη όμως, η αξιολογική συσχέτιση και συγκριτική στάθμιση των διαφόρων αποδεικτικών μέσων και των μαρτυρικών καταθέσεων μεταξύ τους και δεν απαιτείται να προσδιορίζεται ποιο βάρυνε περισσότερο για τον σχηματισμό της δικανικής κρίσης, ούτε χρειάζεται να διευκρινίζεται από ποιό ή από ποιά αποδεικτικά μέσα προέκυψε η κάθε παραδοχή. Όταν δε εξάγονται ορισμένα από τα αποδεικτικά μέσα δε σημαίνει ότι δεν ελήφθησαν υπόψη τα άλλα, αφού δεν εξαιρέθηκαν ρητά, ούτε ανακύπτει ανάγκη αιτιολογήσεως, γιατί δεν εξάγονται τα λοιπά (Α.Π. 999/2023, Α.Π.10/2022, Α.Π.999/2020, Α.Π. 689/2020). Η συνδρομή του δόλου, κατ' αρχήν, δεν απαιτεί ιδιαίτερη αιτιολογία, διότι αυτός ενυπάρχει στη θέληση παραγωγής των πραγματικών περιστατικών που συγκροτούν την αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος και αποδεικνύεται, σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, από την πραγμάτωση των περιστατικών αυτών και η σχετική με αυτόν αιτιολογία εμπεριέχεται στην κύρια επί της ενοχής αιτιολογία, μόνο δε όταν αξιώνονται πρόσθετα στοιχεία για την υποκειμενική υπόσταση του εγκλήματος και συγκεκριμένα είτε η εν γνώσει ορισμένου περιστατικού τέλεση της πράξης (άμεσος δόλος), είτε η επιδίωξη ορισμένου περαιτέρω σκοπού (έγκλημα υπερχειλούς υποκειμενικής υπόστασης), ο δόλος απαιτεί ιδιαίτερη αιτιολογία, κάτι που δεν συμβαίνει στο εδώ εξεταζόμενο έγκλημα της μη συμμόρφωσης σε διάταξη δικαστικής απόφασης, για την πλήρωση της υποκειμενικής υπόστασης του οποίου ο νόμος αρκείται σε κοινό δόλο. (Α.Π.1078/2022, Α.Π. 897/2019). Επίσης, λόγο αναίρεσης της απόφασης αποτελεί, κατά το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Ε' του ΚΠοινΔ, η εσφαλμένη εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διάταξης, η οποία συντρέχει, όταν το δικαστήριο της ουσίας δεν κάνει σωστή υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών που δέχθηκε ως αληθή στη διάταξη, την οποία εφάρμοσε, αλλά και όταν η παραβίαση γίνεται εκ πлагίου, πράγμα που συμβαίνει όταν στο πόρισμα της απόφασης, που περιλαμβάνεται το συνδυασμό αιτιολογικού και διατακτικού και ανάγεται στα στοιχεία και στην ταυτότητα του εγκλήματος, για το οποίο πρόκειται, έχουν εμφολωρήσει ασάφειες, αντιφάσεις ή λογικά κενά, με αποτέλεσμα να καθίσταται ανέφικτος ο αναιρετικός έλεγχος της ορθής εφαρμογής του νόμου, οπότε η απόφαση στερείται νόμιμης βάσης (Α.Π.618/2023, Α.Π.1548/2022). Όμως, δεν αποτελούν λόγους αναίρεσης η εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων και ειδικότερα, η εσφαλμένη εκτίμηση και αξιολόγηση των μαρτυρικών καταθέσεων και των εγγράφων, η παράλειψη αναφοράς και αξιολόγησης κάθε αποδεικτικού στοιχείου χωριστά και η παράλειψη συσχέτισης των αποδεικτικών μέσων μεταξύ τους, καθόσον στις περιπτώσεις αυτές, με την επίφαση της έλλειψης αιτιολογίας ή της εσφαλμένης εφαρμογής του νόμου και της έλλειψης νόμιμης βάσης, πλήττεται ανεπιτρέπτως, η αναιρετικώς ανέλεγκτη περί τα πράγματα, κρίση του δικαστηρίου της ουσίας (ΟΛΑΠ 1/2005, Α.Π.713/2023, Α.Π.27/2023, Α.Π. 1530/ 2022, Α.Π. 457/2022, Α.Π. 151/2021).

Στην προκειμένη περίπτωση το Τριμελές Εφετείο Πλημμελημάτων Αιγαίου, που δίκασε ως δευτεροβάθμιο δικαστήριο, δέχθηκε κατά το ενδιαφέρον την αναιρετική αυτή διαδικασία μέρος, ότι από τα μνημονευόμενα σ' αυτήν κατ' είδος αποδεικτικά μέσα και ειδικότερα, από την ένορκη κατάθεση των μαρτύρων κατηγορίας και από τα έγγραφα, τα οποία αναγνώσθηκαν στο ακροατήριο, προέκυψαν κατά την ανέλεγκτη ουσιαστική κρίση του, επί λέξει τα εξής: " Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων κατηγορίας και τα έγγραφα τα οποία αναγνώσθηκαν και αναφέρονται παραπάνω λεπτομερώς, σε συνδυασμό με την όλη αποδεικτική διαδικασία αποδεικνύονται, κατά την κρίση του δικαστηρίου, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η κατηγορουμένη, στην Θήρα Κυκλάδων την 18-8-2016, με πρόθεση δεν συμμορφώθηκε σε διάταξη δικαστικής απόφασης, με την οποία υποχρεωνόταν η ίδια σε πράξη που δεν μπορούσε να γίνει από τρίτο πρόσωπο και η επιχείρησή της εξαρτιόταν αποκλειστικά από τη βούλησή της. Ειδικότερα, ενώ με την υπ' αριθμόν 50/2016 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Νάξου (Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων), είχε ρυθμιστεί προσωρινά η άσκηση του δικαιώματος επικοινωνίας του εγκαλούντος, πρώην συζύγου της, Κ. Β. του Χ., με το ανήλικο τέκνο τους, Ε. - Ν., και ενώ ήταν υποχρεωμένη να το παραδώσει στον εγκαλούντα για τις θερινές διακοπές, κατά το χρονικό διάστημα από 18-8-2016 και περί ώρα 10.00 π.μ. έως την 5-9- 2016 και περί ώρα 18.00 μ.μ., με τόπο παράδοσης την οικία της στην Περισσά Θήρας και με καθορισμένο τόπο άσκησης της επικοινωνίας την Εύβοια και την εξοχική κατοικία των γονέων του εγκαλούντος, με πρόθεση δεν συμμορφώθηκε προς την εν λόγω διάταξη της ως άνω δικαστικής αποφάσεως, καθ' όσον δεν παρέδωσε το ανήλικο τέκνο κατά την ως άνω αναφερόμενη ημερομηνία και ώρα στον εγκαλούντα πρώην σύζυγό της και πατέρα και με τον τρόπο αυτό τον εμπόδισε να ασκήσει το καθορισμένο δικαίωμα επικοινωνίας με το τέκνο του, αν και γνώριζε ότι αυτό έχει ρυθμιστεί προσωρινά ως ανωτέρω με την προαναφερόμενη απόφαση και ότι η ίδια υποχρεούται σε παράλειψη κάθε πράξης που παρεμποδίζει την άσκηση του δικαιώματος αυτού. Το γεγονός ότι ο εγκαλών δεν παρέλαβε το παιδί του για να ασκήσει το δικαίωμα της επικοινωνίας του, όπως είχε ορίσει η με αριθμό 50/2016 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Νάξου, δεν οφείλεται σε αυθόρμητη άρνηση του ανηλίκου να τον ακολουθήσει την ημέρα εκείνη (18.8.2016) λόγω φόβου. Τούτο αποδεικνύεται ιδίως από τα ακόλουθα: α) δεν προέκυψε από κανένα αποδεικτικό στοιχείο πως ο εγκαλών πατέρας μεταχειρίστηκε λεκτική ή σωματική βία απέναντι στο τέκνο του, ώστε να δημιουργήσει σ' αυτό αρνητικά συναισθήματα, δηλαδή δεν αποδείχθηκε ότι η ανήλικη είχε λόγο να τρέφει αρνητικά αισθήματα για τον πατέρα της από προηγούμενη μη πρόπουσα συμπεριφορά του απέναντι της, β) οι ανωτέρω περνούσαν όμορφα και δημιουργικά κατά την διάρκεια της επικοινωνίας τους, γ) το παιδί, μία μόλις εβδομάδα μετά από το περιστατικό της 18.8.2016, ακολούθησε τον εγκαλούντα οικειοθελώς, όχι επειδή "ξεπέρασε" τους φόβους του (κάτι τέτοιο άλλωστε θα ήταν αδύνατο

να συμβεί σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα, αν ήθελε υποθεθεί ότι υπήρχαν), αλλά επειδή η κατηγορουμένη δέχθηκε τελικά να του το παραδώσει, υπό τον φόβο των συνεχών μηνύσεων εναντίον της για παραβίαση δικαστικής απόφασης. Η μάρτυρας Ε. Β., η οποία τυγχάνει μητέρα της κατηγορουμένης, δεν έδωσε στο Δικαστήριο πειστικές απαντήσεις, όταν ρωτήθηκε από την έδρα για ποιο λόγο το παιδί ακολούθησε τελικά τον πατέρα του μόλις μία εβδομάδα αργότερα. Στην ερώτηση της έδρας "...Πως κάμφθηκε ο φόβος του; πώς τον ξεπέρασε; ..." απάντησε "... Το παιδάκι δεν ξέρω εκεί που ήταν πως τον ξεπέρασε τον φόβο του...". Να σημειωθεί δε ότι, κατά το διάστημα εκείνο (Αύγουστος 2016), οι σχέσεις της κατηγορουμένης και του εγκαλούντος ήταν ιδιαίτερα τεταμένες. Η κατηγορουμένη είχε εκδώσει σε βάρος του την από 28.7.2016 προσωρινή διαταγή επί της από 11.7.2016 αίτησης ασφαλιστικών μέτρων που είχε καταθέσει εναντίον του ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, δυνάμει της οποίας απαγορεύθηκε σ' αυτόν (τον εγκαλούντα) να την εξυβρίζει και να την απειλεί δια ζώσης, δια μηνυμάτων αλλά και με οποιονδήποτε άλλο τρόπο. Εντούτοις, οι εντάσεις μεταξύ τους δεν είχαν εκλείψει και μάλιστα πυροδοτούνταν κάθε φορά που ο εγκαλών πήγαινε να ασκήσει το δικαίωμα επικοινωνίας του με την ανήλικη θυγατέρα του. Είναι χαρακτηριστική η φράση του εγκαλούντος, ο οποίος κατέθεσε ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου πως "... ήξερα ότι δεν θα μου την δίνανε..." (εννοώντας την ανήλικη). Ο εγκαλών μάλιστα κατέθεσε πως η κατηγορουμένη δელέαζε το παιδί πως θα έβλεπε τις φίλες του για παιχνίδι, προκειμένου να το κάνει να μην ακολουθήσει τον πατέρα του κι ότι αυτά τα είπε το ίδιο το παιδί μέσα στο Α.Τ, την ημέρα του συμβάντος (18.8.2016) ενώπιον του Αξιωματικού Υπηρεσίας.

Συνεπώς, για το αδίκημα της παραβίασης δικαστικής απόφασης, την κηρύσσει ένοχη, κατά τα διαλαμβανόμενα στο διατακτικό..". Ακολούθως, το δικαστήριο της ουσίας κήρυξε ένοχη την αναιρεσείουσα-κατηγορούμενη με το εξής διατακτικό: "

Κηρύσσει την κατηγορούμενη ένοχη του ότι: Στην Θήρα Κυκλάδων την 18-8-2016, με πρόθεση δεν συμμορφώθηκε σε διάταξη δικαστικής απόφασης, με την οποία υποχρεωνόταν η ίδια σε πράξη που δεν μπορούσε να γίνει από τρίτο πρόσωπο και η επιχείρησή της εξαρτιόταν αποκλειστικά από τη βούλησή της. Ειδικότερα, ενώ με την υπ' αριθμόν 50/2016 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Νάξου (Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων), είχε ρυθμιστεί προσωρινά η άσκηση του δικαιώματος επικοινωνίας του εγκαλούντος, πρώην συζύγου της, Κ. Β. του Χ., με το ανήλικο τέκνο τους, Ε. - Ν., και ενώ ήταν υποχρεωμένη να το παραδώσει στον εγκαλούντα για τις θερινές διακοπές, κατά το χρονικό διάστημα από 18-8-2016 και περί ώρα 10.00 π.μ. έως την 5-9- 2016 και περί ώρα 18.00 μ.μ, με τόπο παράδοσης την οικία της στην Περισσά Θήρας και με καθορισμένο τόπο άσκησης της επικοινωνίας την Εύβοια και την εξοχική κατοικία των γονέων του εγκαλούντος, με πρόθεση δεν

συμμορφώθηκε προς την εν λόγω διάταξη της ως άνω δικαστικής αποφάσεως, καθ' όσον δεν παρέδωσε το ανήλικο τέκνο κατά την ως άνω αναφερόμενη ημερομηνία και ώρα στον εγκαλούντα πρώην σύζυγό της και πατέρα και με τον τρόπο αυτό τον εμπόδισε να ασκήσει το καθορισμένο δικαίωμα επικοινωνίας με το τέκνο του, αν και γνώριζε ότι αυτό έχει ρυθμιστεί προσωρινά ως ανωτέρω με την προαναφερόμενη απόφαση και ότι η ίδια υποχρεούται σε παράλειψη κάθε πράξης που παρεμποδίζει την άσκηση του δικαιώματος αυτού". Με αυτά που δέχθηκε το δικαστήριο της ουσίας διέλαβε στην προσβαλλομένη απόφασή του την απαιτούμενη από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 ΚΠΔ ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, αφού, κατά παραδεκτή αλληλοσυμπλήρωση σκεπτικού και διατακτικού, εκθέτει σε αυτήν με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, και κατά τρόπο επιτρέπονται τον αναιρετικό έλεγχο, τα πραγματικά περιστατικά που αποδείχθηκαν από την αποδεικτική διαδικασία και στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του δικαστηρίου για τη συνδρομή των στοιχείων της αντικειμενικής και υποκειμενικής υπόστασης του ως άνω εγκλήματος του άρθρου 169 Α παρ.1 του ν.Π.Κ. (232 Α παρ.1 του π.Π.Κ.), για το οποίο κηρύχθηκε ένοχη και καταδικάσθηκε η αναιρεσεύουσα κατηγορουμένη δηλαδή της παραβίασης δικαστικής απόφασης ρύθμισης επικοινωνίας με ανήλικο, τα αποδεικτικά μέσα από τα οποία συνήγαγε τα περιστατικά αυτά που το θεμελιώνουν καθώς και τις σκέψεις και τους νομικούς συλλογισμούς με βάση τους οποίους το Δικαστήριο της ουσίας έκανε την υπαγωγή των περιστατικών αυτών στις εφαρμοσθείσες ουσιαστικές ποινικές διατάξεις των άρθρων 26 εδ.α', 27 παρ.1 και 169 Α παρ.1 του ν.Π.Κ., ως ευμενέστερη (232 Α παρ.1 του π.Π.Κ.), τις οποίες ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε, και δεν παραβίασε ευθέως ή εκ πλαγίου, δηλαδή με ασαφείς, ελλειπείς ή αντιφατικές αιτιολογίες, οπότε δεν στέρησε την απόφαση από νόμιμη βάση. Οι ειδικότερες αντίθετες αιτιάσεις της αναιρεσεύουσας είναι αβάσιμες. Και τούτο καθόσον το ανωτέρω δικάσαν δικαστήριο, στο σκεπτικό της προσβαλλομένης απόφασης προσδιόρισε γενικά, κατά το είδος τους, όλα τα αποδεικτικά μέσα, που έλαβε υπόψη του και συνεκτίμησε, ώστε να καταλήξει στην καταδικαστική του κρίση, και συγκεκριμένα την ένορκη κατάθεση των μαρτύρων κατηγορίας Κ. Β. και Ε. Β. που εξετάσθηκαν στο ακροατήριό του και όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα, τα οποία αναγνώσθηκαν στο ακροατήριο, ενώ περαιτέρω αναφέρεται η άρνηση της αναιρεσεύουσας - κατηγορουμένης να συμμορφωθεί στην προαναφερθείσα υπ' αριθμ. 50/2016 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Νάξου (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων), με την οποία είχε ρυθμισθεί με κάθε λεπτομέρεια η επικοινωνία του εγκαλούντος Κ. Β., πρώην συζύγου της κατηγορουμένης, με το προαναφερθέν ανήλικο τέκνο τους Ε.-Ν., ο τρόπος, οι προφάσεις και τα μέσα που χρησιμοποίησε η κατηγορουμένη για να παρεμποδίσει αυτή την επικοινωνία, ο χρόνος τέλεσης του εν λόγω αδικήματος ταυτιζόμενος απόλυτα με τον χρόνο ισχύος της σχετικής ως άνω δικαστικής αποφάσεως. Επίσης, αναφέρεται και αιτιολογείται με επάρκεια ο δόλος της αναιρεσεύουσας-κατηγορουμένης, ο οποίος προκύπτει από την εκ μέρους της γνώση της σχετικής υποχρέωσής της, να φροντίσει δηλαδή να παραδώσει και να παραλάβει

ο εγκαλών το ανήλικο τέκνο του, ώστε να επιτυγχάνεται με τον τρόπον αυτόν η επικοινωνία μαζί του, σύμφωνα με τα αναλυτικώς προβλεπόμενα από την παραπάνω σχετική δικαστική απόφαση, αλλά και την θέληση παραγωγής των πραγματικών περιστατικών πραγμάτωσης του εν λόγω αδικήματος, σύμφωνα με τις ανωτέρω παραδοχές. Ακόμη, στην περί της ενοχής αιτιολογία περιλαμβάνεται και η απάντηση επί του αρνητικού ισχυρισμού της κατηγορουμένης - αναιρεσεύουσας περί μη θεμελίωσης του δόλου της λόγω άρνησης του ανηλίκου να ακολουθήσει τον πατέρα του λόγω φόβου και όχι άρνησης της ίδιας να το παραδώσει, τον οποίον το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, αφού έλαβε υπόψη του και τον αξιολόγησε, ακολούθως τον απέρριψε, δεχόμενο ότι το γεγονός ότι ο εγκαλών δεν παρέλαβε το παιδί του για να ασκήσει το δικαίωμα της επικοινωνίας του, όπως είχε ορίσει η με αριθμό 50/2016 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Νάξου, δεν οφείλεται σε αυθόρμητη άρνηση του ανηλίκου να τον ακολουθήσει την ημέρα εκείνη (18.8.2016) λόγω φόβου, αλλά στην συμπεριφορά της κατηγορουμένης, η οποία ενεργώντας με πρόθεση, αποφάσισε να παραβιάσει την δικαστική απόφαση και να μην επιτρέψει την επικοινωνία του ανηλίκου με τον εγκαλούντα πατέρα του, επιθυμώντας την πλήρη αποξένωσή του από αυτόν, επισημαίνοντας ότι το ανήλικο, μία μόλις εβδομάδα μετά από το περιστατικό της 18.8.2016, ακολούθησε τον εγκαλούντα οικειοθελώς, όχι επειδή "ξεπέρασε" τους φόβους του (κάτι τέτοιο άλλωστε θα ήταν αδύνατο να συμβεί σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα, αν ήθελε υποθεθεί ότι υπήρχαν), αλλά επειδή η κατηγορουμένη δέχθηκε τελικά να του το παραδώσει, υπό τον φόβο των συνεχών μηνύσεων εναντίον της για παραβίαση δικαστικής απόφασης. Ακόμη, από το σύνολο των παραδοχών της απόφασης και την στάθμιση του όλου περιεχομένου του σκεπτικού της, συνάγεται κατά τρόπο αναμφίβολο ότι η κατάθεση στο ακροατήριο της ανωτέρω μάρτυρα Ε. Β. και των εγγράφων και δη του από 26-4-2016 αντιγράφου από το βιβλίο συμβάντων του Α.Τ. Θήρας από το οποίο προκύπτει ότι το ανήλικο, προ 4 μηνών, είχε δηλώσει ότι δεν επιθυμεί να αναχωρήσει με τον πατέρα του, και των υπ' αριθ. 4410/2014, 61/2017 και 939/2017 αποφάσεων του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, στις οποίες γίνεται αναφορά για τις τεταμένες σχέσεις μεταξύ της κατηγορουμένης και του εγκαλούντος, λήφθηκαν υπόψη και συνεκτιμήθηκαν από το δικαστήριο της ουσίας, όλα και στο σύνολό τους και δεν προέβη το δικαστήριο σε επιλεκτική αξιολόγηση αυτών, ενώ δεν υπήρχε, κατά νόμο, ανάγκη να παραθέσει όλα τα αποδεικτικά μέσα αναλυτικά, να εκθέσει τι προκύπτει χωριστά από το καθένα από αυτά και να αιτιολογήσει ποιο βάρυνε περισσότερο στην κρίση του, ούτε επίσης να αιτιολογήσει γιατί δεν εξαιρούνται τα λοιπά. Επίσης, το γεγονός ότι στο σκεπτικό της προσβαλλομένης απόφασης έγινε αναφορά σε περικοπές της κατάθεσης της μάρτυρα Β. Ε. δεν υποδηλώνει ότι η τελικά διαμορφωθείσα κρίση του Δικαστηρίου στηρίχθηκε αποκλειστικά σ' αυτές και ότι δεν λήφθηκαν υπόψη η κατάθεση της μάρτυρα στο σύνολό της καθώς και τα ανωτέρω έγγραφα και τα λοιπά αποδεικτικά μέσα στο σύνολό τους και όχι μόνο ορισμένα από αυτά και κατ'επιλογή, αφού το μεν δεν εξαιρέθηκαν ρητά, το δε στο αιτιολογικό της διαλαμβάνεται παραδοχή σύμφωνη με όσα κατέθεσε η

μάρτυς και προκύπτει από τα ανωτέρω έγγραφα και συγκεκριμένα περί ύπαρξης ιδιαίτερα τεταμένων σχέσεων μεταξύ κατηγορουμένης και εγκαλούντος, και ειδικότερα διαλαμβάνεται ότι "κατά το διάστημα εκείνο (Αύγουστος 2016), οι σχέσεις της κατηγορουμένης και του εγκαλούντος ήταν ιδιαίτερα τεταμένες. Η κατηγορουμένη είχε εκδώσει σε βάρος του την από 28.7.2016 προσωρινή διαταγή επί της από 11.7.2016 αίτησης ασφαλιστικών μέτρων που είχε καταθέσει εναντίον του ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, δυνάμει της οποίας απαγορεύθηκε σ' αυτόν (τον εγκαλούντα) να την εξυβρίζει και να την απειλεί δια ζώσης, δια μηνυμάτων αλλά και με οποιονδήποτε άλλο τρόπο. Εντούτοις, οι εντάσεις μεταξύ τους δεν είχαν εκλείψει και μάλιστα πυροδοτούνταν κάθε φορά που ο εγκαλών πήγαινε να ασκήσει το δικαίωμα επικοινωνίας του με την ανήλικη θυγατέρα του..". Εξάλλου, η κρισιολογία του δικαστηρίου της ουσίας σχετικά με την εκτίμηση και αξιολόγηση των ανωτέρω καταθέσεων και όλων των εγγράφων, ως αποδεικτικών μέσων, αλλά και των πραγματικών περιστατικών που συγκροτούν το αδίκημα της παραβίασης δικαστικής απόφασης για την οποία παραπονείται η αναιρεσείουσα κατηγορούμενη, διατεινόμενη ότι δεν εκτιμήθηκαν σωστά η κατάθεση στο ακροατήριο της ανωτέρω μάρτυρα Ε. Β. και των εγγράφων και δη του από 26-4-2016 αντιγράφου από το βιβλίο συμβάντων του Α.Τ. Θήρας από το οποίο προκύπτει ότι το ανήλικο προ 4 μηνών είχε δηλώσει ότι δεν επιθυμεί να αναχωρήσει με τον πατέρα του, και των υπ' αριθ. 4410/2014, 61/2017 και 939/2017 αποφάσεων του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, στις οποίες γίνεται αναφορά για τις τεταμένες σχέσεις μεταξύ της κατηγορουμένης και του εγκαλούντος πατέρα της ανήλικης, προβάλλοντας αντίθεση των ως άνω καταθέσεων αυτών προς τις ουσιαστικές παραδοχές της προσβαλλόμενης και διαφορετική αξιολόγηση αυτών, εκφεύγει του αναιρετικού ελέγχου, ως αναγομένη στην ανέλεγκτη αναιρετικά κρίση επί της ουσίας. Ως εκ τούτου, οι αιτιάσεις αυτές της αναιρεσείουσας, που εμπεριέχονται στους αναιρετικούς λόγους, για εσφαλμένη εκτίμηση των αποδεικτικών μέσων, συνιστούν αμφισβήτηση των παραδοχών της προσβαλλόμενης καταδικαστικής απόφασης και της ορθότητας του αποδεικτικού πορίσματος της και είναι σύμφωνα με όσα αναφέρονται την προηγηθείσα νομική σκέψη της παρούσας, απορριπτέες ως απαράδεκτες. Επομένως, οι από το άρθρο 510 παρ.1 στοιχ. Δ' και Ε' ΚΠοινΔ αναιρετικοί λόγοι, με τους οποίους πλήττεται η προσβαλλομένη απόφαση για έλλειψη ειδικής και εμπεριστατωμένης αιτιολογίας και εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διάταξης με την εκ πλαγίου παραβίαση του άρθρου 169 Α παρ.1 του ν.Π.Κ. (232 Α παρ.1 του π.Π.Κ.), με τους οποίους η αναιρεσείουσα υποστηρίζει τα αντίθετα, είναι αβάσιμοι. Κατ' ακολουθίαν των προαναφερθέντων και μη υπάρχοντος άλλου λόγου αναίρεσης, πρέπει να απορριφθεί η ως άνω κρινόμενη αίτηση για αναίρεση της υπ' αριθμ.103/2022 απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Πλημμελημάτων Αιγαίου που δίκασε ως δευτεροβάθμιο δικαστήριο, ενώ πρέπει ακόμη να καταδικαστεί η αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα της ποινικής διαδικασίας (άρθρο 578 παρ. 1 ΚΠΔ), όπως αμέσως παρακάτω στο διατακτικό αυτής της απόφασης ορίζεται ειδικότερα.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 16-10-2023 αίτηση της Α. Ρ. του Ι., κατοίκου ... (...), για αναίρεση της με αριθμό 103/2022 εν μέρει καταδικαστικής απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Πλημμελημάτων Αιγαίου.

Καταδικάζει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα της ποινικής διαδικασίας, τα οποία προσδιορίζει στο ποσό των διακοσίων πενήντα (250) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 3 Απριλίου 2024.

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 22 Μαΐου 2024.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ